

14 MRS. 1990

Odin Teatrets »Memoria«:

Smertelige erindringer

Forestilling: »Memoria«. Sted: Odin Teatret, Holstebro. Tekst: Else Marie Laukvik i samarbejde m. Eugenio Barba og Frans Winther. Instruktion: Eugenio Barba. Musik: Frans Winther - Jiddishe folkesange. Medvirkende: Else Marie Laukvik, Frans Winther.

I aftes opførte Odin Teatret for første gang deres nyeste forestilling »Memoria« hjemme i Holstebro - altså på selve Odin Teatret. Skulle man ikke have fået billet til den lejlighed, kan man også se stykket den 15. og 16. marts.

Om stykket, der er instrueret af Eugenio Barba, skriver Odin Teatret: »To historier med happy end fra koncentrationslejre i Europas hjerte. Om erindingernes byrde og pligt, om minderne fra landet man længes tilbage til og om en fremmed, der synger under et træ og græder«.

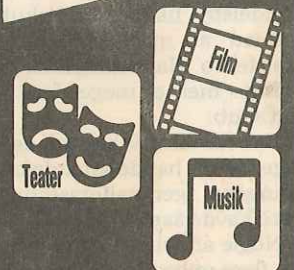
»Memoria« er også den umådeligt intense og utryksfulde skuespillerinde Else Marie Laukviks én time lange tour de force gennem de uudslættelige minder om en grusom tid. Else Marie Laukvik fortæller de to historier af forfatterinden Yaffa Eliachs i smertelig intens kontakt med publikum, sekunderet af Frank Winthers basstemme, og af brudstykker af jiddishe folkesange, spillet af samme Winther på violin eller harmonika.

Lammende pauser

De to historier; den om dren-

gen, der overlever gennem sin blinde tro på sin rabbis ord om at man må danse og synge for ikke at dø, og den om den unge pige, der gemmer sig i en to kvadratmeter stor kælder i ni måneder efter at have set en Gestapo-mand skyde børn, der troede han ville give dem chokolade, er stærke nok i sig selv. Men kombineret med de jiddisch sange, der gennem generationers hårde liv har fået denne mærkværdigt sorgmuntre klang, og med skuespillernes brug af lammende pauser, der næsten får publikum til at holde op med at trække vejret, bliver helheden en utrolig stærk oplevelse, der bliver ved med at svirre i hovedet længe efter. »Memoria«, der absolut er et af Odin Teatrets mere let tilgængelige stykker, er en af de smukkeste teateroplevelse, undertegnede har haft. Det er et stykke, der er vigtigt, måske især for os, der ikke kan huske den frygtelige tid under anden verdenskrig, og som

Anmeldelse

af:

Mette G. Sørensen

ikke kender til de menneskelige efterveer.

Efter at have fortalt de to historier med ukrukket patos, tager Else Marie Laukvik publikum med ind i en malmstrøm af følelser - smerten ved at erindre. Det er næsten stykkets stærkeste del - og det er her gruen rigtigt går op for publikum; det er ikke bare det at overleve - det er det overhovedet at turde have lyst til at leve bagefter.